

omezená. Nezletilce, jenž se dobrovolně zavazuje nevrátiti se do otcovského domu, chrání mimo to ustanovení §§ 869 a 871 a násl. obč. zák. O neplatnosti podmínky připojené ke smíru však nelze v souzeném případě mluvit. Jest přihlížeti k tomu, že smír byl uzavřen nezletilcem, jenž v té době již překročil 18. rok svého věku, v přítomnosti kolisního opatrovníka před opatrovnickým soudem a že byl schválen opatrovnický. Dále jest přihlížeti k tomu, že povinnost vyživovati žalovaného stihá podle rozsudku i podle notářského spisu jeho matku a že v době smíru nebylo žalovaným ani tvrzeno natož prokázáno, že jeho matka není s to, by plnila svou vyživovací povinnost, takže žalobce nebyl podle § 141 obč. zák. povinen k výživě žalovaného. Záleželo proto na vůli žalobce, zda chce poskytovat výživu svému nezletilému synovi, a byl proto oprávněn, aby svůj dobrovolný vyživovací závazek učinil závislým na tom, že se žalovaný po dobu placení výživného, do 31. prosince 1933, nevrátí do T. V tom nelze spatřovati porušení stěhovací volnosti zaručené státním občanům ústavní listinou, ježto nešlo o zákaz pobytu v T. pro vždy neb aspoň po delší dobu a ke škodě nezletilce. Naopak plyne z výpovědi Josefa P-a, že se žalovaný měl zdržovati v P. a tam prodělati účetnický kurs, takže šlo o opatření otce, k němuž byl podle zákona oprávněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle doslovu soudního smíru ze dne 28. ledna 1932 a úmyslu stran, zjištěného nižšími soudy, byl žalobcův závazek ku placení výživného činěn závislým na rozvazovací výmince, že se žalovaný po dobu stanovenou nevrátí do T. Že nešlo o výminku nemravnou, správně vyslovily nižší soudy, pročež stačí odkázati na odůvodnění jich rozsudků. Výminka nebyla, jak míní dovolatel, zmařena zaviněním žalobcovým, nýbrž naopak se splnila, což mělo v zápětí zánik nároku žalovaného. Je nerozhodné, z jakých důvodů se žalovaný navrátil do T., když nárok žalovaného byl činěn závislým jen na výmince, že se do T. nenavrátil, s čímž závazek žalobcův k dodání prádla a obleku neměl nic společného. Ani z přednesu žalovaného nelze dovoditi, že byl k návratu do T. donucen tím, že žalobce nesplnil další svůj závazek podle smíru, neboť mohl splnění to vymoci soudně bez porušení svého závazku.

Čís. 14011.

Ani zástavní právo spolku, požívajícího výhod čl. III. min. nař. ze dne 28. října 1865 čís. 110 ř. zák., pokud se týče § 4 zákona ze dne 23. května 1885 čís. 48 ř. z., nepatří k právům, nepřipouštějícím podle § 37 ex. ř. výkon exekuce, třebaže spolek byl v době zabavení věcí jich držitelem.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, Rv I 2307/34.)

Žalující úvěrní spolek, zapsané společenstvo s r. o., domáhal se na žalované firmě nepřipustnosti exekuce podle § 37 ex. ř., tvrdě, že k vylučovaným věcem nabyt zástavního práva ještě, než byly exekučně zabaveny ve prospěch žalované. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce opírá žalobu podle § 37 ex. ř. o zástavní právo, jehož prý nabyt k vylučovaným věcem ještě před tím, než tyto věci byly exekučně zabaveny ve prospěch žalované. Než zástavní a přednostní právo nepatří k právům, jež podle § 37 ex. ř. nepřipouštějí výkonu exekuce, nýbrž opravňuje věřitele jen, by žádal přednostní uspokojení z výtěžku prodaných věcí, po případě, by toto přednostní právo uplatnil žalobou podle § 258 ex. ř. (rozhodnutí čis. 5828, 4833 sb. n. s.). Žalující spolek jest sice ústavem, který pod dozorem státu podle stanov provozuje úvěrní a zastavárenské obchody (§§ 1 a 35 jedn. řádu) a požívá tudíž výhod, které takovým ústavům poskytují čl. III min. nařízení z 28. října 1865, čis. 110 ř. zák., pokud se týče § 4 zákona ze dne 23. května 1885 čis. 48 ř. zák. I když žalující spolek podle úředně schváleného jednacího řádu jest oprávněn, vydávati zástavní lístky (§ 7), zciziti věci dané za zástavu přímo a bez účasti soudu (§ 16 až 24), po případě je převzítí do vlastnictví za vyvolací cenu (§ 22), zůstává jeho právo k ručním zástavám vždy jen právem zástavním ve smyslu § 447 obč. zák., byť i zvláštními výhodami, zejména, ve příčině realizace, privilegovaným. Uplatnění takového práva jest však zvláštním předpisem § 258 ex. ř. vyraženo z předpisu § 37 ex. ř. Nemůže-li však zástavní právo býti podkladem žaloby podle § 37 ex. ř. není třeba zkoumati, zda a pokud žalobce takového práva nabyt k vylučovaným věcem a zda a pokud byl v jejich držení. Odvolací soud neměl proto příčiny, aby vzal v úvahu skutečnosti, které se týkají těchto otázek. Platnost a účinnost zástavního práva, jehož nabyla žalovaná soudní exekucí řádně provedenou, nebyla by nikterak dotčena tím, že soudní zabavení bylo prý provedeno bez vědomosti žalujícího spolku, takže jako držitel těchto věcí neměl možnosti výkonu exekuce odporovati (§§ 253, 262 ex. ř.). Zabavení vylučovaných věcí pro vykonatelné pohledávky žalované bylo vykonáno podle předpisů § 253 ex. ř. a žalobce, i když byl v době zabavení držitelem těchto věcí, může se brániti jediné žalobou podle § 258 ex. ř., pokládá-li za to, že vedením exekuce bylo zasaženo do jeho zástavního práva, jehož nabyt k těmto věcem ještě předtím, než byly soudně zabaveny pro žalovanou.

Čís. 14012.

Obchodní místnosti, v nichž nájemce provozuje kupeckou živnost prostorově odděleně od bytu, nestaly se součástí jeho bytu a nepozbyly povahy samostatné provozovny tím, že jsou v témže domě jako byt a že byly s ním současně najaty.